

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Capvt XI. S. Lambertvs Episcopatûs Tungrensis curam postliminiò
capessit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

tis, strepitum auribus acciperet, remis magnâ brachiorum contétione æquor fulcantibus. Ausus ille rogare, quonam id nauigium cursus dirigeret. Atque pro responso audit, Ebroinum, pro tot sceleribus ad Olam Vulcaniam, DEO ultore, damnatum, cò deportari.

*Et olla
Vulcania
in mare
mergitur.*

CAPVT XI.

S. LAMBERTVS *Episcopatus Tungrensis curam postliminiò capessit.*

TRANQVILLATIS per Ebroini mortem, Gallix rebus, mutata ilicò terrarum, hominumque facies est: ora omnium metu clausa, liberè iam aperiebátur; & de pietate, atque Religione loqui, olim crimen; iam voluptas erat. Vt aqua per vim cataractis coërcita, ijs sublati, violentius erumpit. Episcopi, alijque homines sacri, qui metu, dirisque aliorum exemplis, atque supplicijs absterriti, vix occultarum litterarũ furto inter

*Gallie
libertas
postliminiò
reddita*

se communicare audebant; iam palam conuenire, gratulari, in medium consulere, de Ecclesiæ, populorumque incolumitate, libere tractare, & decernere. Quibus rebus territus impius ille Tungrensis Ecclesiæ Inuador, & Prædo Pharamundus, sibi videlicet metuere, & de salute suâ sollicitus esse. Reputabat animo, quemadmodum id sacrum fastigiū ascendisset, & vt in Domini sui Grege, lupum potius egisset, quàm Pastorem. Quas ob res, pellendum vtique se à Principe non dubitabat, fors & à populo iustè exacerbato, mactandum. Ergo optimum factu ratus, si se subduceret in tempore; fugam maturè arripit. Constat, postea loci, neque Traiecti, neq; vicinâ in Proinciâ vsquam visum.

*Phara-
Prædi-
fugit.*

Abactio lupo, de reducendo mox Pastore cogitatum. Primum conuenire Cleri, Populique primores: tum Populus ipse vniuersus concurrere, LAMBERTVM sibi reddi postulare,

lare, vel etiam flagitare, iubere pro-
 perari, desiderium diutius non ferre,
 nullam moram pati. Visum omni-
 bus, quò rei maior authoritas esset,
 Principem ad eundum, & ab eo pe-
 tendum, vt Legatos Stabuletum fe-
 stinatò mitteret, qui cum repeterēt,
 secumque reducerent. Gratum ha-
 buit Pipinus Cleri, Populique Tun-
 grensis ardens studium. Itaque mox
 destinat, qui mandata deferrent, que
 memorauimus: & vt appareret &
 serio, & de re magnâ agi, delecti Le-
 gati ex Aulæ Principibus, Pipino in
 paucis cari, & familiares.

Postquam Stabuleti cognitum,
 quid, & quorum nomine postula-
 rent: animi omnium varijs, imò &
 pugnantibus adfectibus distracti, in
 diuersa scindebâtur. Sentiebant pro
 humanâ cõditione, iacturam suam:
 repetabant memoriâ, totum septen-
 nium Sanctum Virum secum egisse
 quàm familiarissimè, qui iam vio-
 lenter auelleretur. Occurrebant mo-

LAM-
 BERTVS
 repeti-
 tur,

missa per
 Pipinũ
 Lega-
 rione,

Dolens
 Asceta
 Stabu-
 lenses
 iacturã
 suam.

rum suauitas, verborum gratia, vultus ipsius, & oculorum cælestis maiestas: denique Angeli potius, quàm hominis species, animis obuersabatur: quâ se repente, tamquam per vim spoliari, non poterant non grauius sentire. At postulati æquitas, Ecclesiæ viduitas, orbis populi, Principis iusta iubentis volûtas: DEI denique dubio procul, nutus, in eam partem bonos illos Monachos impellebat, vt æquum iudicarent, non sonari contra iclum tam rapidi fluminis.

Flectuntur tamen postulati æquitate.

LAMBERTVS redire abunit:

Aliâ ex parte, LAMBERTVS ipse, de quo agebatur, anxius eo nuntio, dolci solitudini iam assuetus, & vicissim singulos domesticos, Angelos arbitratus: instar mortis ducebat, in æstuosum bullientis mundi fretum, è tam tranquillo portu resorberi. Itaque disertim negat, aptum se iam Ecclesiæ regendæ, defuetudinem in naturam transisse, corporis vires, sed maximè animi, laboribus pares non esse. Irent Legati, & Principi,

cipi, Clero, ac Populo significarent, rectius facturos, si alteri cuicumque idoneo Sacerdoti, Ecclesiam, seque committerent. Se interea precibus pro omnium salute cum bono DEO acturum.

Sed nimirum surdis canebat: Legati enim, & mandatorum memo- *Sed vr̄*
res, quæ ferebant, & studio ipsi suo *gentibus*
accensi, ad ea respondere, frustra *Legatis,*
cum contrà tendere, neque recessu-
ros, nisi comitaretur ipse, ita sibi im-
peratum. Ne igitur commodum, &
quietem suam præponeret tot ho-
minum eius studiosissimorum vo-
luntati, & quod ipsum omnino at-
tendere par esset, salutem: Pastorem,
etiam vitam, nedum voluptatem
suam, non debere respicere, præ eo,
quod Populo, Clero, Principi, &
DEO ipsi cordi esse sciret. Audiebant
hæc Monachi, cum suo Præfide: &
vera memorari videntes, inuiti licet,
& tanto bona spoliandi, Legatorum
partes adiutare, & L A M B E R T V M

E 4

obtesta-

*Et ipse
Monachis*

obtestari, cederet DEO, & æquitatis redderet se ijs, quorum esset, & se tot nominibus deberet. LAMBERTVS de ijs queri, & cõtrà clamitare, se prodi: & hoc nimirum signum esse, non fuisse se illis gratum, quem sic violenter expellerent. Ad quæ illi, Aliter illum accipere eorum mentem, atque esset; sed ne ipsum quidem, si attenderet, cuiquam hoc oneris imponere debere, vt cuiuscumque hominis, quantumuis grati, & iucundi, opinionem, manifesto DEI decreto anteferrent. Sic trahebatur piâ altercatione dies, & neutra pars obtentura videbatur, quod agebat. Tandem tamen, vt oportebat, vicit Numen, & victus Numinis vi, & nutu, LAMBERTVS dedit manus. Valedicunt vtrique hospites, incredibili dolore perciti. Clamabant Monachi, cor sibi euelli è visceribus; LAMBERTVS fatebatur, meritum quidem se vitâ suâ omissiore graues pœnas; sed nequaquam tam acerbû exilium.

Tandem

*manus
dat, &
Legatos
comita-
tur.*

Tandem mixtis acerbo singultu dulcibus amplexibus, separantur: LAMBERTVS, quando aliter non poterat, Legatos comitatur; Stabuletanis relicta, sublato Sole, mœstitudinis grauis nox.

Dum hæc Stabuleti aguntur, Traiectensibus interea nimis longa mora videri Legatorum: multa dici, coniectari, disputari, cur hærent: an ægrotare LAMBERTVM? an tergiuersari? an se abdidisse? an fugisse? Quippe nota erat omnibus viti humilitas, & animi demissio. Hæsitantibus adest à Legatis iussus præcurrere nuntius: qui vbi affert, adesse LAMBERTVM, tum verò effundi omnes portis; adeo vt mulieres quoque, ac puellæ, sexus verecundiam propè oblitæ, obuiam raperentur: nullus Ordo, nulla ætas domi contineri. Vix in conspectu erat expectatus Pontifex, cum omnes genua eius aduoluuntur, & dextram, pars vestis extremũ, exosculatur. Oriuntur

Traiectenses enim auidè expectant:

*gratulan-
bundi
excipiunt.*

tur confusæ gratulantium, laudēs
canentiū, inuitantium, gaudio etiam
lacrymantium voces, & clamores.
Solut ille, cui hæc fiebant, mœsto
cum silentio, vda lumina humi de-
fixus, huic triumpho tristis inge-
mebat. Vbi urbem Traiectensem in-
gressus est, videres compita, plateas,
domos, ianuas, fenestras, ac tecta ipsa
compleri, studio spectandi. Certatim
probra, & diræ in Pharamundum
ingeri: LAMBERTI laudes, & enco-
mia ab omnibus, vario, carmine de-
cantari.

Inter hæc, præeunte, & ponè co-
mitante Clero; populo, vel sequente,
vel variè effuso, in Ecclesiam, LAM-
BERTVS deducitur, & in Pontificali
Cathedrâ, postliminiò sublimis re-
locatur.

CA.